

Není také bezvýznamným, že §§ 353. a 354. — které jinak v podstatě obsahují totéž, co staré §§ 309. a 310. — neuvádějí terminů »Arbeit«, »faktum«, nýbrž povšechného výrazu »Handlung«; slovo »persönliche Leistung« v motivech uváděné neznamena ničeho proti našemu náhledu (jest vůbec slovo »persönlich« přiměřeným vzhledem na různou povahu §§ 353. a 354., když právě v § 353. na osobní vlastnost dlužníkovu vůbec se nehledí?)

Že výraz »Handlung« pojímá ve svém všeobecném znění i dodávku zboží a že z textu zákonného není závady, proč by případ náš nesměl býti podřízen normě § 353. exek. řádu, pokládáme za nepochybné.

Shrneme-li v krátkosti výsledek své úvahy, formulujeme ho v tuto větu:

Exekuční vynucení nároku, aby bylo dodáno určité množství zastupitelných věcí, jež nejsou v detenci dlužníka ani osoby třetí, k vydání ochotné, neděje se ani dle § 346. ani dle § 354. exek. řádu, nýbrž jedině dle § 353. exek. řádu; ovšem vyhrazeno jest věřiteli též uplatnění proti dlužníku nesplnivšímu závazek nárok na náhradu škody porozumu § 368. exek. řádu.

PRAKTICKÉ PŘÍPADY.

Pro které místnosti platí předpisy o ochraně nájemníků?

Israelitská obec náboženská měla najatý v obecním domě byt o 3 světnicích s přísl., kterého užívala za úřední místnosti pro svoje úkoly, zejména pro svoji činnost charitativní.

Soudní výpovědí ze dne 4. února 1919 vypověděla městská obec v B. tento byt na čtvrt roku z důvodu, že pronajatých místností nutně sama potřebuje pro rozšíření své účtárny.

O. s. nevyhověl námitkám Israelitské obce a prohlásil výpověď za účinnou, protože min. nař. ze dne 17. prosince 1918 č. 83 sb. z. a n. vztahuje se jen k nájmu bytů a jednotlivých částí bytů a k nájmu obchodních místností, takže úřední míst-

nosti israelitské obce náboženské nejsou této ochrany účastny a není tudíž třeba ani zkoumati, zdali vypovídající obec místností těch nutně potřebuje a zdali a jakou újmu utrpěla by každá z obou stran, kdyby jejím návrhům nebylo vyhověno.

Kr. s. zrušil rozsudek I. stolice pro neúplnost řízení a nařídil po pravomoci zrušovacího usnesení (§ 519. č. 3 soud. ř.) nové projednání a rozhodnutí, podstatně z těchto důvodů:

Min. nař. ze dne 17. prosince 1918 č. 83 sb. z., které má nadpis: »O ochraně nájemců,« chce při nedostatku bytů i jiných nájemních místností, chrániti slabší stranu — nájemce — proti silnější straně — pronajímateli — proti nedůvodným výpovědím. Také právnická osoba může býti nájemcem. Slova »o b c h o d n í m í s t n o s t í« odpovídají dřívějšímu autentickému německému textu § 1. min. nař. ze dne 20. ledna 1918 č. 21. ř. z. »Geschäftsraumlichkeiten« a vztahují se na všechny místnosti, ve kterých nájemce, ať již osoba fysická nebo právnická, rozvíjí svoji činnost. Ochrany požívají tedy také místnosti pro úřady, notáře, advokáty, spolky a korporace.

Bylo by protismyslné, kdyby zákonodárce chránil obchodníka s nepotřebnými, luxusními předměty (nebo bohatou banku), ale nechránil by veřejnou korporaci, jejíž činnost jest nepoměrně důležitější pro zájem veřejný, než činnost obchodníka. Protože pak I. stolice v důsledku svého právního názoru neobírala se otázkou, zdali pronajímatelka nutně místností pro sebe potřebuje a která z obou stran utrpěla by větší újmu, byl rozsudek zrušen.

Nejvyšší soud vyhověl rekursu městské obce, zrušil usnesení krajského soudu a nařídil mu, aby o odvolání israelitské obce náboženské rozhodl nehledě ke svému dřívějšímu názoru.

Důvody: »Min. nař. ze dne 17. prosince 1918 č. 83 sb. z. a nař. podle svého jasného znění nevztahuje se na všechny nájemní smlouvy, nýbrž toliko na nájem bytů, totiž místností sloužících tomu, aby jednotlivci nebo rodiny měli v nich přístřeší vzhledem na jejich soukromé i sociální požadavky, dále na nájem obchodních místností.

Poněvadž jest ustanovením výmínečným na rozdíl od všeobecných ustanovení § 560. a násl. civ. ř. a sluší je vykládati úzce, nelze je rozšiřovati na úřední místnosti, kterých tento spor se týče.

Následkem toho nelze užiti ve sporu tomto ustanovení § 7. onoho min. nař., pročež není — jak soud odvolací mylně se domnívá — třeba zabývati se otázkou, jsou-li zde podmínky tohoto § 7. a není řízení neúplným proto, poněvadž první soudce ne-

probral dotyčných skutkových okolností a neprovedl důkazu o nich. —

Z důvodů shora uvedených nepřichází zde také v úvahu min. nař. ze dne 9. února 1919 č. 62 sb. z. a nař., jehož § 3. předpisuje řízení nesporné pro výpovědi jemu podléhající.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 12. srpna 1919 (RI 328-19-1.

R. z. s. Cicha.

Rozsudek vynesený a ústně prohlášený pokládati jest, i když dosud není stranám doručen, za exekuční titul ve smyslu § 370 ex. ř. a lze proto na jeho základě, když nebezpečí dle § 370 ex. ř. je osvědčeno, exekuci ku zjištění povolit.

Podle § 370. ex. ř. může povolena býti exekuce ku zjištění na základě konečných rozsudků, dříve než nabudou moci právní, nebo dříve než uplyne lhůta, pro plnění určená. Soud rekursní vykládaje toto ustanovení vzal neprávem zřetel na okolnost, že rozsudek ze dne 21. června 1919, podle něhož první soud exekucí zjišťovací povolil, byl v době tohoto povolení pouze ústně stranám prohlášen, ale doručen jim byl teprve o 3 dny později. Mínění soudu rekursního, že podmínkou povolení exekuce zjišťovací dle § 370. ex. ř. je doručení písemného vyhotovení proto, poněvadž podle 1. odstavce § 416. c. ř. s. rozsudek stává se vůči stranám účinný teprve tímto doručením, je mylné, neboť v § 370. ex. ř. onen požadavek není uveden a dle § 414. i 2. odst. § 416. ex. ř. rozsudek ve smyslu civ. řádu s. je zde již tenkrát, když byl vynesen a prohlášen. Rozsudek takový pokládati je, i když stranám dosud doručen není, za exekuční titul ve smyslu § 370. ex. ř.; opačný názor odporuje nejen znění, ale i duchu zákona a účelu, jehož dosaženo býti má exekucí zjišťovací. — Okolnost, že náklady rozepře, uvedené v písemném rozsudku ze dne 21. června 1919 nebyly při jeho prohlášení ještě co do výše určeny, nerozhoduje, poněvadž při prohlášení rozsudku bylo dle soudních spisů výslovně vytčeno, že žalovaná je povinna, zaplatiti nejen kapitál 555 K s 5% úroky ode dne 24. května 1919, ale i náklady sporu, jak budou v písemném vyhotovení rozsudku upraveny, a obnos jich uveden byl v usnesení prvního soudu, zjišťovací exekucí povolujícím, souhlasně s písemným rozsudkem.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 3. září 1919. RI 345 a 346. ,

Schin.